

עלון מס' 1039
שופטים
א' באלול תשפ"ו

ישיא ברכה

יוצא ע"י אברכי הסולל שבמסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מונרבי שליט"א

לא סתם
שוטר!

הצדיק אבד!

"שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך..." זהו הפסוק שפותח את פרשתינו כאשר המפרשים הקדושים ז"ל עמדו מתוך ציווי זה על החיוב הגדול המוטל על כל אדם באשר הוא, לשים לו גדר בטחון, "רב בריח" ו"פלדלת" שינעלו הרמטית את חושי לבל יסטו מעשיית רצון קונם, מחסום לעיניים לבל יכשלו בראיה אסורה, לפה לבל ידבר דברים בטלים, לשון הרע ורכילות, על כל שער ושער סורג ובריה, שוטר המיוחד לו. ואגב שעוסקים אנו בשוטרים, מעשה אמיתי קראנו על שוטר שסיפר מקרה שאירע לו באחד הימים, יותר נכון הלילות. השוטר דנן, שוטר קשוח היה בטיבעו, ענייני והחלטי, גם הדמעות של הנהגים שנתפסו "על חם", שבשמים לא ננעלו שעריהם, אצלו לא שינו אפילו קוצו של יוד, מהקנס שהוטל על הנהג בשל עבירת התנועה שבה מעד וכשל. כך היה מנהגו זה רבות בשנים עד לאותו הלילה... המשטרה הציבה מחסום בנקודה מסויימת בצפון הארץ מחשש של הברחה של "מיני בשמים" מלבנון. השוטר דנן הבחין בפיג'ו חבוטה, כולה מעוררת חשד. הנהג שצווה לעצור, ירד כשלאשו חבוש הוא בכיפה, לאחר שבדיקת הרשיון עברה אף היא בהצלחה, ביקש השוטר לפתוח את הדלת מאחור ופני הנהג חפז... בברכיים כולשות פתח את הדלת כשלעיני השוטר הנדהמות נתגלתה ערימה של חיילים ישנים שנת ישרים. הנהג הרחמן לא הסכים להערים משנתם המתוקה, השוטר הקשיח את ליבו והאיר עליהם בפנסו מתוך בקשה-פקודה לצאת החוצה! ארבעה עשר חיילים נכתבו בספר הזיכרון של השוטר שהודיע חגיגת לנהג על שלילת הרישיון וכניסה ישירה לספר השיאים של גינס וגם כמוכן להגיע איתו לתחנת המשטרה. הנהג ביקש לרחם על החיילים והוריהם שחלקם מרוב עייפות פשוט השתרעו על צידי הדרכים והמשיכו בשנתם העריכה, אך השוטר בשלו ומי ישיבנו אחור?! לפתע צלצל הפלאפון, אשתו של השוטר דיברה בבהלה: "הבן התקשר לפני שעות... הוא יצא מלבנון... הוא עדיין לא הגיע... השיחה התנתקה, הוא נסע בטנדר עמוס לעייפה...". האבא-השוטר ביקש מאשתו שלא תדאג, הוא ידווח לה בעוד דקות ספורות אם יהיה לו עדכון חדש... בינתיים, התחיל להאיר עם פנסו לעבר החיילים השרויים בצדי הכביש כשלתדהמתו מגלה לפתע את בנו יקירו. הבן שהחל לקלוט שאביו נמצא לפניו, בא לצעוק בשמחה "אבא!", אך השוטר היסה אותו לפני שיהיה מאוחר: "תשתוק בני, אל תעשה לי בושות". עתה, פנה אל הנהג ואמר לו: קח חלק מן החיילים ואני את השאר. לשאלת הנהג המופתע "מה עם הדו"ח? ויתרת לי? כל הכבוד, רואים שאתה שוטר עם לב...", עונה השוטר דנן כלאחר יד: "חשבתי על מה שאמרת, לא בגללך ויתרתי, פשוט חשבתי על ההורים שלהם".

אחים יקרים, סיפור אמיתי זה מסר רב טומן בחובו. אותו שוטר עם העקשנות שלו, יכול היה להשאיר את בנו ושאר חיילים ישנים עד אור הבוקר בצדי הדרכים, כאשר הוריהם על מיטותיהם מתהפכים... לכל שער ושער אכן צריך שוטר, אך לשער הלב צריך את מאזני המשקל המדודים ביותר, מתי הדבר חשיב למצוה ומתי לעבירה, כל נגיעה קטנה עלולה לשנות את ההחלטה לטוב ולמוטב. בימים קדושים אלו, שומה עלינו לעשות חשבון בנפשנו, לראות עד כמה הנגיעות מטות אותנו חלילה מדרך הישר, שחלילה לא נמצא יום אחד את בננו - הנשמה שבקירבנו מוטלת דחופה, דהויה וישנה בצדי האשפה. נבדוק היטב כיצד השומרים-השוטרים שלנו מתפקדים, ונזכה לברכה והצלחה בשני העולמים!

אבידה גדולה ויקרה איבד עם ישראל. אחד מגדולי הצדיקים שבדור, מצא את מותו בצורה אכזרית ומשונה. הצדיק הגדול והקדוש, רבי עמוס גואטה מנתניה זצוק"ל, עלה בסערה השמימיה והותיר אותנו לאנחות. מי לא הצטער, מי לא בכה על אובדן הצדיק שהאציל מקדושתו, מטהרתו ומברכותיו על רבים מאיתנו. המדרש מספר שהקב"ה ישתבח שמו לעד, סופר וגונז את אותם דמעות שהזילו עם ישראל על אובדן הצדיקים, ושואל רבינו בעל ה"חתם סופר" זצ"ל: לשם מה סופר וגונז ה' יתברך את אותן דמעות? ומסביר ה"חתם סופר", שהקב"ה ישתבח שמו לעד שומר וממתין, מצפה ומחכה לראות מה יעלו מאותן דמעות, אלו שינויים בפועל יחוללו אותן טיפות הזולגות מהעיניים, אילו קבלות יחזיקו מעמד ואיך נראה עוד כמה שבועות מהאסון הנורא. והיה אם תהיה התקדמות ושיפור מעשים, תשובה אמיתית וחרטה כנה, הדמעות יפעלו את פעולתן, אך אם חלילה ההתעוררות תהיה רגעית וחולפת אזי... הדבר ידוע שהשתנות ושבירת ההרגל הם לא מהדברים הקלים. בפרשתינו כתוב שהאיש הירא ורך הלב מהעבירות שבידו, חייב לעזוב את המלחמה ולחזור לביתו. ושואל הגאון רבי שלום שבדרון זצ"ל: למה שיחזור לביתו, הרי יכול לעשות תשובה על אתר ויתכפר לו. ואם היה מדובר בחטאים ועבירות שצריכים לחכות ליום כיפור - ניהא, אבל הגמרא אומרת שאפילו שח בין תפילין של יד לראש, חוזר מעורכי המלחמה, ידוע שעבירות זאת, אם עשה תשובה עליה, לא זז משם עד שמוחלים לו, ואם כן מדוע שיחזור הבית? יעשה תשובה ויצא למלחמה. ותירץ אותו גאון, שמדובר על עבירות שעדיין בידו, כלומר שאחוז אותם ולא עזבם, ואף שיועד שעבירות הן, כיון שהורגל בהן, קשה לו לפרוש מהרגלו ולהניח תאוותו, ולכן אינו יכול לעשות תשובה ועליו לשוב לביתו. אחים ואחיות יקרים, הצדיק הקדוש נפטר בצורה משונה לעורר אותנו. בואו נתעורר ונשתנה, נשתפר ונטיב דרכינו, ונזכה לגאולה השלמה.

זמני כניסת ויציאת השבת

ב"ש	ח"א	י"ם	ח"ה	כ"ש
19:05	18:49	18:56	19:06	מיסת שבת
20:02	20:01	20:04	20:04	יציאת שבת
20:36	20:40	20:37	20:37	רביעית

הפטרת השבוע

הפטרה: אנכי אנכי הוא מנחמכם (ישעיהו נא, יב, נב, יב)

סיפור לשבת

הגאון רבי חיים פלאג' זצ"ל, רבה של איזמיר, הוציא מתחת ידו יבול מדהים של ספרים, שבעים ושנים במספר - מלבד חמישים וארבעה ספרים נוספים שלא הובאו לדפוס כי היו למאכולת אש בשריפה הגדולה שפקדה את איזמיר. את ספרו הראשון חיבר בהיותו בן שש עשרה - ואת כתיבת הספר האחרון השלים יום לפני פטירתו! היבול המדהים של ספריו - בכל מקצועות התורה, בבקאות מדהימה ועיון מעמיק, בפילפול וסברא ועד להלכה הפסוקה - גרם לרבים ממודעיו להניח שאין זה בכוח אנושי טבעי, לכתוב רבבות גליונות. והשמועה עברה מפה לאוזן כי הגאון הנערץ בקי בשמות הקודש ומשתמש בשם קדוש "להשבעת הקולמוס", שעל ידו, מהירה הכתיבה כמהירות המחשבה, שאם לא כן, אין להבין איך יכול היה לכתוב כה הרבה בזמן כה קצר. הגיעו השמועות לאוזניו של בנו ותלמידו, ממשיך מורשתו וממלא מקומו, הגאון רבי אברהם זצ"ל. נענה ואמר: "דע מו"ר אבי זצ"ל את סוד השבעת הקולמוס, והיה ראוי והגון להשתמש בו ברוב קדושתו וטהרתו וזכות כוונתו לשמים. אבל לא הוצרך לכך - שכן כוח רצונו העז וניצול הזמן המוחלט של מו"ר אבא, חשובים הרבה יותר מהשבעת הקולמוס ומשימוש בשמות הקדושים!".

הגאון הקדוש בעל "ישמח משה" זצ"ל שקד על התורה בקדושה ובטהרה מנעוריו, וביתר שאת ועוז מנישואיו. מיום ליום התעלה והגביר חיילים בעומק עיונו ורוממות השגותיו. דבר אחד העיב על אושרו הרוחני הנשגב: השאלה העתיקה "ריחיים בצווארו - ויעסוק בתורה?". לא היו בימיו כוללי אברכים, וכבר אמרו חכמים כי "לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן", שמזונם ירד מן השמים דבר יום ביומו. קשים היו מזונותיו של האברך השקדן, ואת החסר מילא בהלוואות קצרות מועד. נטל מזה ונתן לזה, וטירדת המזונות טרדה את מנוחתו. הפריעה את ריכוז עיונו. ערב אחד, לאחר יום גדוש בתורה ועבודת ה' מלופפים בטירדת מזונות ומפח נפש, ישב וערך חשבון נפשו: למעשה, חובותיו פעוטים הם. עשרים זהובים לפלוני, שלושים לפלוני. באמת, מסתפק במועט הוא, פת במלח מאכלו ובגד פשוט לעורו. אם יערוך חשבון כמה נצטרך לו להחזיר כל חובותיו, וכמה צריך הוא למחיתו עד סוף השנה, חמש מאות זהובים מכסים את הכל, והוותר. ובורא עולם - הן חפץ הוא בתורתו ותפילותיו, חפץ במצוותיו ובעבודתו בקודש. אין ספק בכך. וכל העולם כולו שלו הוא, לו הכסף ולו הזהב, חמש מאות זהובים ביני וביני מה הם - מדוע לא ימציא לו סכום זה, ויוכל ללמוד בלא טירדה? ואם יהא קמח, תהיה תורה! התפלל מקירות ליבו: "ריבונו של עולם, המצא נא לי חמש מאות זהובים!", איך ימציא - דרכים הרבה למקום, יבחר באחת מהן. לא לו לתת עצות לבורא. התפלל בכוונה רבה, ובתוך כך התנמנם. בנימנומו, חלם חלום. בחלומ, והנה האר"י הקדוש נכנס לחדר, והחדר האיר מזיוו. חשב: ודאי שלחו בידי את המעות. התקרב האר"י הקדוש, פנה אליו ואמר: "אברך! וכשיהיו לך חמש מאות זהובים, לא תצטרך עוד לעזרתו של הבורא?" ואז התעורר... התעורר - לא רק מהנימנום, אלא מכל הלך המחשבה שדיכדכו והטרידו. הבין, שזקוקים אנו לעזר ה' על כל צעד ושעל, על כל נשימה ונשימה. הוא המעניק חיים, הוא המאזן את הבריאות, הוא המגן מפני פורענויות... בלעדיו, חלילה, שום דבר לא יצלח: יוכל לשבת ליד הקערה, ולא לאכול לאכול, ולא לבלוע. לבלוע, ולא לעכל, חלילה וחס. אם בין כך וכך תלויים אנו בחסדו ותבריך בכל מעשה, בכל פסיעה - "מי שברא יום ברא מזוננו", ויזמן לנו גם את אוכלינו בעיתו!...

(מעייין השבוע)

מטעמים לשבת

חידושים לפרשת השבוע

"וכתב לו את משנה התורה הזאת" (יז, יח)

שתי ספרי תורות (רש"י). כתב בספר "ילקוט דוד": לשם מה דרושים היו למלך שני ספרי תורה? ברם, ככל שהאדם גדול יותר, כך צריך הוא לקבל עליו יותר את עול התורה, כדי להכניע את עצמו. המלך חייב לקבל עליו משנה עול תורה. לפיכך גם חייב היה המלך לכפוף קומתו במשך כל התפילה - שכן היה עליו להשקיע יותר עמל כדי לבוא לידי הכנעה.

(מעיינה של תורה)

"תמים תהיה עם ה' אלוך" (יח, יג)

פירש הרב "שפתי כהן זצ"ל: הגויים הולכים לאצטגנינים ושואלים בהורוסקופים כדי לדעת איזה מזל יאיר להם פנים, מתי יפעלו ומתי ימנעו. אבל אתם, בני ישראל, אינכם זקוקים לכך. "תמים תהיה עם ה' אלוך" - אתה אינך תחת המזל, כי אין מזל קבוע לישראל, ויש יכולת בידם להפוך ולבטל הגזירה, כפי מעשיהם וכפי כוונת תפילתם. שאין הפרגוד ננעל בפניהם. שנאמר: "כי מי גוי (עם) גדול אשר לו אלוכים קרובים אליו, כה' אלוקינו בכל קוראינו אליו!".

(מעייין השבוע)

"כי תקרב אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום" (כ, י)

כתוב בספר הקדוש "בן איש חי": הנה האדם נקרא עיר קטנה, וכמו שכתוב בקהלת: "עיר קטנה ואנשים בה מעט". והדבר ידוע שיצר הרע מתגרה ונלחם עם האדם באיסור עריות יותר מכל האיסורים, ואפילו חכם וצדיק שעוסק בתורה ימים ולילות, אינו יכול להכניע את יצר הרע אלא עד שישא אישה. ולכן הרוצה להלחם ביצרו, לא יוכל לו אלא עד שישא אישה. וזהו שאמר הכתוב: "כי תקרב אל עיר" - הוא הגוף שלך שנקרא בשם "עיר", "להלחם עליה" - להלחם עם יצר הרע בשבילה שלא יחריבנה יצר הרע, אז תחילת הכל צריך לקיים: "וקראת לשלום" - היא מצות נישואין שיהיה לו עזר במצוה זו יותר מכל המצוות, וכמו שאמרו חכמינו (יבמות סב): "כל אדם שאין לו אישה שרוי בלא שלום", ואז יוכל האדם לנצח את יצר הרע.

(תורת הפרשה)

"לא תשחית את עצה לנדוח עליו גרוז" (כ, יט)

כתב רבינו בעל הספר "החינוך" זצ"ל: "שורש המצוה ידוע, שהוא כדי ללמד נפשנו לאהוב הטוב והתועלת ולהדבק בו, ומתוך כך תדבק בנו הטובה, ונתרחק מכל דבר רע ומכל דבר השחתה. וזו היא דרך החסידים ואנשי מעשה האוהבים השלום ושמחים בטוב הבריות ומקריבים אותם לתורה, שלא יאבדו אפילו גרגר של חרדל בעולם, וייצור להם כל אבדון והשחתה שיראו, ואם יוכלו להציל יצילו כל דבר מהשחתה בכל כוחם. ולא כן הרשעים, אחיהם של מזיקים, שמחים בהשחתת עולם והמה משחיתים. ובמידה שאדם מודד, בה מודדים לו, כלומר בה הוא נדבק לעולם. וכענין שכתוב: "שמח לאיד לא ינקה רע". והחפץ בטוב ושמח בו, נפשו בטוב תלין לעולם, זה ידוע ומפורסם".

(מעייין השבוע)

חנוך לנער

זכו - שכינה ביניהם

כוחן של דמעות

בחור מבית דתי הלך לצבא, ובהיותו שם התחבר לחייל שהיה בן קיבוץ. באחת השבתות קיבלו שניהם חופשה, ומאחר והבסיס הצבאי בו שירתו היה במרכז הארץ, יעץ החייל הדתי לחבירו שיבוא לשבות עימו בבית הוריו. הסכים הקיבוצניק לדברים ושבת בבית חבירו הדתי.

בשבת בבוקר אמר החייל הדתי לחבירו כי הוא הולך להתפלל בבית כנסת ושיבוא עימו להתפלל. השיבו חבירו: "אומנם אינני יודע מה זו תפילה, אבל אם אתה מבקש ממני - אלך עימך". בפעם הנוספת שהיתה להם חופשה, הציע כבר החייל הקיבוצניק מיוזמתו לשבות בבית החבר, ואף מעצמו ביקש לבוא עימו לתפילה. כך החל לאט לאט לחזור בתשובה.

אביו החילוני, בראותו שבנו עומד להיות דתי, חרה לו מאוד. או אז נזכר כי בילדותו למד יחד עם ה"חזון איש" זצ"ל ב"חדר", ולכן נסע מהקיבוץ בצפון לבית ה"חזון איש" בבני ברק, וטען בפניו: "החבורה שלך 'גנבו' לי את בני...". השיבו ה"חזון איש": "כשגונבים ילד - הולכים למשטרה!". החזירו האב: "אני יודע לעשות דברים חמורים יותר מהמשטרה...". ה"חזון איש" לא נבהל למול איומים אלו, ואמר לו: "אז תעשה...". לא יכל האב לכבוש את כעסו, ובחמת זעם אמר ל"חזון איש": "אתה יודע כמה דמעות שפך עלי אבא שאשאר דתי וזה לא עזר לו, גם לכם זה לא יעזור!". או אז קפץ ה"חזון איש" ואמר: "דמעות אינן הולכות לריק, אם זה לא עזר לכן - זה יעזור לנכד...". והדברים מדברים בעד עצמם! רק נזכה להוריד דמעות על ילדינו, וה' יטיב עימנו ועימהם.

תחשבו טוב - קצת כף זכות

בספר כצאת השמש בגבורתו, מסופר שבעיר פרשבורג התגורר יהודי למדן אך לקוי מאוד במידותיו. בכל פעם שהיה נכנס למרא דאתרא רבי משה סופר בעל ה"חתם סופר" זצ"ל, תיכף בצאתו היה מזדור לקחת ספר מוסר ולומד בו, כי הרגיש בנוכחות אדם זה התקררות ביראת שמים, והיה אומר עליו למקורביו: הבל פיו של אדם זה מטמא! (יש להשתומם כאן על מדריגת כבוד הבריות של ה"חתם סופר", שאף אדם כזה סבל ולא מנע רגליו מביטו...). פעם פגע אדם זה בכבוד ה"חתם סופר", ומעשה שהיה כך היה: ביישבת פרשבורג היה נהוג, כשבחור התכונן לנסוע לביקור לבית הוריו, היה הולך לראש הישיבה שיתן לו "צידה לדרך" ויאמר לו דבר חידוש בתורה. לקיים מאמר חז"ל: "אל יפטר אדם מחבירו אלא מתוך דבר הלכה שמתוך כך זוכרהו". ואת אותו חידוש היה הבחור מוסר לכני התורה בעירו. פעם בבוא אחד הבחורים להיפרד מה"חתם סופר", כרגיל, השמיע לו הרב דבר חידוש. רב עיר מולדתו של אותו תלמיד היה קרובו של אותו ברנש מושחת הנ"ל. אמר התלמיד לפני שאסע אכנס לברנש כדי שיוכל למסור דרכי דרישת שלום לקרובו רב עיר מולדתו. כאשר בא אליו, שאלו הלה: אמור לי, איזה דבר תורה אמר לך עתה הרב? אמר לו הבחור את אותו החידוש, ונסע לביתו. לאחר מספר שבועות נכנס אותו ברנש לבית ה"חתם סופר", והשמיע לו את אותו חידוש ששמע לאחרונה מהבחור, ועשה עצמו כאילו הוא חידש הדבר... מיד אמר לו ה"חתם סופר": דבר תורה זה יצא מאיתי, ובלי ספק שמעת אותם מפי הבחור פלוני לפני נסיעתו. אותו הדיט שחק, כי ידע שהאמת עם הרב. לאחר זמן מה, שהה ה"חתם סופר" לשם הבראה בעיר רחצה, שם שהה גם רבי מרדכי בנט גאב"ד ניקלשבורג. כשנפגשו ה"גדולים", נאספו שם סביבם תלמידי חכמים, ובתוכם גם אותו ברנש הנ"ל. בפגישה זו השמיע ה"חתם סופר" לפני רבי מרדכי את אותו חידוש שאמר מכבר לבחור הנ"ל. והנה אך סיים דברו, לא בוש אותו חצוף ולעיני כל העיז שנית ואמר ל"חתם סופר": רבי! דבר חידוש זה הוא שלי, ויזכור שביום פלוני הגדתי הדבר לפניו בביתו... כלומר שעשה את ה"חתם סופר" מתפאר בנוצות לא שלו... ה"חתם סופר" לא ענה לאותו חצוף שקרן מאומה, אולם לשומעים חרה להם מאוד הדבר. כשהתפזרו האנשים, ושני הגדולים רבי משה ורבי מרדכי המתקין שיה, כדי שלא יחשדוהו, שח ה"חתם סופר" לרבי מרדכי את השתלשלות "חידוש" זה. התרגש רבי מרדכי, עמד מכסאו ואמר: יאמר נא לי הרב מפרשבורג, מהיכן משיגים כוח מעצור כזה, כיצד אפשר לסבול ככה! ה"חתם סופר" הצליח להתמודד עם ההתנהגות החצופה והשתחצנית מתוך שהוא דן את הברנש לכף זכות. הוא הבין שלעולם לא לימדו אותו כיצד להתנהג ולכן לא היתה זו אשמתו. יכולים אנו ללמוד מדוגמת ה"חתם סופר" להצליח להתמודד עם קשיים המתעוררים בנישואין אם נדון את בן זוגנו לכף זכות. ועל אף שהדבר קשה, קצת מאמץ והרי שהצלחנו גם לדון לכף זכות וגם להרבות שלום בביתנו, לטוב לנו ולבנינו עד עולם.

עשה לך רב

שו"ת מנחת יצחק
הרב יוסף מנחם של"ט

אלישיב זצ"ל והו"ד בספר הבט לברית (עמ' תפא).

אשה שמעוניינת מאוד שהבן הראשון יקרא על שם אביה אלא שהבעל חושש שאביו ייפגע מזה, מה עליו לעשות?

מנהג הספרדים מימות עולם שהבן הראשון נקרא ע"ש אבי הבעל וזכות קריאת השם שייכת לו בראשונה וכן מבואר בדעת זקנים לבעלי התוספות וברד"ק ובחזקוני ובאלשיך בביאורם לתורה (בראשית לח, ה) וכן מבואר במדרש רבה, באגודה ובסדר הדורות ועוד, והבאתי דבריהם ועוד פוסקים בספרי באר השמחות (פרק יט סע' ד) קחנו משם, ואם צד הבעל מוחל לטובת היולדת אשריהם. ודע כי מקובל מהגר"ח זוננפלד בשם קדמונים שיש סכנה לצער את היולדת בפרט ביום המילה וכשלא מגיעים לעמק השווה יפנו לחכם הבקי בהוראה ויעשו כדבריו.

מצוה לקיים את הברית מוקדם ככל האפשר משום מצות "זריזין מקדימין" ואשרי הזוכה לקיימה מייד לאחר הנץ החמה, ולכל הפחות לא יעכבנה לאחר חצות היום וכמ"ש בספר אוצר הברית ח"ג (שער שלישי סי' ד) ובשו"ת יביע אומר ח"ב (חיו"ד סי' יח) ובשו"ת מנחת יצחק ח"ה (סי' צ) ובשו"ת ציץ אליעזר ח"ט (סי' כח) ועוד כהנה וכהנה, ובמקום שיש חשש שלום בית או פגיעה בהורים וכיו"ב יעשו שאלת חכם.

האם יש עדיפות לעשות את ברית המילה דווקא בבית הכנסת?

מעלה גדולה היא למול בבית הכנסת, וכן נהגו גדולי עולם וצדיקים מדורות עברו זיע"א. ויש סמך לזה מדברי התוספות במסכת פסחים (קא. ד"ה דאכלו) וכ"כ בספר זכר דוד (פרק סא) ובספר כתר שם טוב גאגין ח"א (עמ' תקעא), וכן היתה דעת מרנן הגרש"ז אויערבך זצ"ל והגר"ש

בכור הנולד אחר נפל, האם פודים אותו בברכה?

בכל זה צריכים להתייעץ עם כהן ת"ח כי הפרטים רבים בזה להלכה וכל דבר משתנה לפי המצב.

האם אם התינוק יכולה לברך הברכות ולפדות את בנה במקרה שהאב אינו חזק בדת וממנה אותה שליח?

למה יעשו זאת? שסיבירו לו את חשיבות המצוה וגם אם אינו "חזק" אדרבא יתחזק ואור המצוה יאיר לנשמתו.

בעניין סדר פדיון הבן, האם שואלים קודם את האם או את האב?

את האם.

האם עדיף לעשות את הברית מוקדם בבוקר אף שלא יגיעו הרבה אנשים אלא רק מניין או שעדיף לחכות לשעות הצהריים ולעשותה ברוב עם?

אל תקרי הליכות אלא הלכות

(הבית היהודי - חלק ז')

✿ ההיתר לשנות מפני השלום, הוא דוקא

✿ כשלומדים עם ילדים קטנים דברים אשר הצניעות יפה להם, אסור לשנות ולומר פשט

משל ונמשל

אי אפשר "ליפול" ולקפוץ אל הימים הנוראים בלא הכנה מתאימה. להרה"ק ה"דברי חיים" מצאנו צ"ל היה **משל נאה** לכך. היה היו שתי משרתות. האחת היתה פקחית וחרוצה, והשניה טפשה וחרוצה... מה ההבדל ביניהן? הראשונה היתה עמלה כל היום כולו, כדרך המשרתות, בערב, בהיותה מתושת ועייפה, לא הלכה לנוח בטרם תכין את כל הנוהץ כל ליום המחרת. היא הכינה עצים להסקה והניחה אותם ליד התנור לייבוש. היא נפתה את הקמח, והכינה את כל מצרכי המזון, רק לאחר מכן הלכה לישון. בבוקר, בקומה, הציתה אש בעצים היבשים והסיקה את התנור, היא לשה את הקמח והניחה לו לתפוח. ביתניים ערכה את השולחן, שבה לאפות את הלחם, וכששב בעל הבית מן התפילה, קידם את פניו חום נעים וניחוח טרי של פת אפויה, שולחן ערוך ומאכלים ערבים. המשרתת הגיעה סיימה את עבודת יומה ופתלה לישון לאחר היום המתיש. בבוקר, כאשר הלך בעל הבית לתפילה, יצאה אל מחסן העצים והביאה גזרי עצים להסקה. העצים היו לחים ורטובים, והאש לא אחזה בהם. היא בזזה זמן יקר בנסיון להציתם, ולבסוף - כאשר ניצתו - התמלא הבית בעשן סמיך ומחנק. כששב בעל הבית מן התפילה, היה הבית מלא עשן, והמשרתת לשה במהירות את הבצק, לאחר שניפתה את הקמח. ישב בעל הבית לא השולחן שלא היה ערוך, השתעל מחמת העשן, והמתין ללחם שיאפה. לעיסה לא היה זמן לתפוח, והתנור לא היה עדיין חם דיו. גם העצים הרטובים לא בערו כראוי, והלחם יצא נוקשה וחסר טעם. בעל הבית קצף ורגז, והמשרתת רטנה והתלוננה. מה קרה, על מה הלכעס? הרי היא עובדת קשה יותר מהשניה, בכמה מאמצים עולה לה להצית את האש בזריזים, איך היא יכולה למרר כל כך, הרי רודים בה בפרך... הוא הדיו בימי הדיו. לא יתכן. שייתכל האדם להתכונן

(שערי ארמון)

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב
יצחק בלו
בן שרה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמות
האיש היקר והחשוב
אבי אנווך קזר
בן שלוח
ופרידה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב
מזכה הרבים
ר' חיים אברהם
בן מזירה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האיש היקר
המזוכך ביסורים
עזרא
בן גוהר
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האשה החשובה
המזוככת ביסורים
פרידה
בת מליהה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האישה החשובה
המזכוכת בייסורים
שושנה פרהה
בת סלימה
ת.נ.צ.ב.ה

לרפואת
והצלחת
**משה בן
שושנה**

**רוצה להיות
ממזכי הרבים
ולהפיץ את העלון?
052-7647449**

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון

